

Sygn. akt SD 53/18

**ORZECZENIE
SĄDU DYSCYPLINARNEGO
KRAJOWEJ IZBY DORADCÓW PODATKOWYCH**

Kraków, dnia 11 października 2018 r.

Małopolski Oddział Zamiejscowy Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Doradców Podatkowych w Krakowie w następującym składzie:

Przewodniczący - Radosław Olesiński doradca podatkowy
Sędzia - Anna Nawrot doradca podatkowy
Sędzia - Konrad Bańdo doradca podatkowy

Protokolant - Joanna Żoła doradca podatkowy

Po rozpoznaniu sprawy na posiedzeniu z dnia 11 października 2018 roku z wniosku Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Doradców Podatkowych o ukaranie doradcy podatkowego nr wpisu obwinionego o wykonywanie zawodu doradcy podatkowego z naruszeniem z art. 36 pkt. 1 ustawy dnia 5 lipca 1996 roku o doradztwie podatkowym (dalej: ustawa) w związku z art.11 ust.1 oraz 3 Zasad Etyki Doradców Podatkowych (ZEDP) tj. naruszenie obowiązku określenia zasad wynagrodzenia przed rozpoczęciem świadczenia usług na rzecz przyszłego klienta.

1. umarza postępowanie w całości

Sąd jednocześnie informuje, że na powyższe orzeczenie przysługuje obwinionemu, Rzecznikowi oraz innym uprawnionym organom odwołanie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem.

UZASADNIENIE

Wskutek złożenia przez poszkodowaną skargi na działalność doradcy podatkowego wydał w dniu 31 lipca 2017 roku postanowienie o wszczęciu postępowania wyjaśniającego. Postanowienie to zostało następnie prawidłowo doręczone Obwinionemu. Kolejnym postanowieniem z dnia 2 listopada 2017 r. zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego KIDP przedstawił Obwinionemu zarzut o wykonywanie zawodu doradcy podatkowego z naruszeniem art. 36 pkt. 1 ustawy dnia 5 lipca 1996 roku o doradztwie podatkowym (dalej: ustawa) w związku z art.11 ust.1 oraz 3 Zasad Etyki Doradców Podatkowych (ZEDP) tj. naruszenie obowiązku określenia zasad wynagrodzenia przed rozpoczęciem świadczenia usług na rzecz przyszłego klienta. Zawiadomieniem z dnia 2 listopada 2017 r. poinformowano Obwinionego o istnieniu podstaw do zamknięcia postępowania wyjaśniającego, pouczając jednocześnie Obwinionego o możliwości przejrzenia akt sprawy. Obwiniony w toku postępowania wyjaśniającego złożył obszerne wyjaśnienia, w których przytoczył okoliczności niewywiązania się przez niego z obowiązku określenia zasad wynagrodzenia przed rozpoczęciem świadczenia usług na rzecz przyszłego klienta. Podniósł on, przede wszystkim, fakt zawarcia umowy ustnej w okresie obowiązywania odmiennie uregulowanych Zasad Etyki Doradców Podatkowych niż obecnie. W chwili zawarcia umowy z pokrzywdzoną art. 11 ZEDP miał brzmienie:

- 1. Doradca podatkowy powinien określić zasady ustalania wynagrodzenia przed rozpoczęciem świadczenia usług na rzecz przyszłego klienta, chyba że określenie tych zasad wymaga czynności dodatkowych, polegających m.in. na zapoznaniu się z aktami sprawy lub uzyskaniu dodatkowych wyjaśnień. W przypadku pomocy prawnej świadczonej z urzędu, doradcę podatkowego obowiązują zasady określone we właściwych przepisach prawnych.*
- 2. Zaleca się, dla celów dowodowych, zawieranie umów pisemnych.*
- 3. Doradca podatkowy nie powinien zawierać z klientem umowy, na mocy której klient zobowiązuje się zapłacić wynagrodzenie za jej prowadzenie jedynie proporcjonalnie do osiągniętego wyniku (pactum de quotalitis). Dopuszczalna jest natomiast taka umowa, w której przewiduje się dodatkowe wynagrodzenie za pomyślny wynik sprawy.*
- 4. Za pomoc świadczoną z urzędu doradca podatkowy może przyjmować wyłącznie wynagrodzenie urzędowe.*
- 5. Doradca podatkowy nie może żądać wynagrodzenia za skierowanie klienta do innego doradcy podatkowego, ani przekazywać innemu doradcy podatkowemu wynagrodzenia z tytułu skierowania klienta*

Nie nakazywały one bezwzględnie zawierać z klientem umowy na piśmie. W ocenie Rzecznika Dyscyplinarnego, wyjaśnienia te jednakże nie dały podstawy do umorzenia postępowania dyscyplinarnego, wobec czego został do niniejszego Sądu skierowany wniosek o ukaranie obwinionego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W toku przewodu sądowego ustalono, że małżonkę obwinionego i pokrzywdzoną łączyły więzy przyjaźni, na dowód czego obwiniony przedłożył stosowne dowody. W oparciu o wykaz czynności dokonywanych przez obwinionego na rzecz pokrzywdzonej jak i inne dokumenty przedłożone przez obwinionego w toku postępowania wyjaśniającego, protokoły przesłuchania świadków jak i odpowiedzi obwinionego na zadane przez Sąd pytania na rozprawie ustalono, że do zawarcia ustnej umowy pomiędzy obwinionym a poszkodowaną musiało dojść już w roku 2006 lub 2007. Bez zawarcia takiej umowy, nawet w sposób dorozumiany, obwiniony nie mógłby występować jako pełnomocnik przed organami administracji skarbowej czy sądami administracyjnymi. Wspomniane ustalenia nie zostały przez pokrzywdzoną zakwestionowane w żadnym stadium postępowania. Brak było również wystarczających dowodów do przyjęcia, że pomiędzy obwinionym a pokrzywdzoną do zawarcia umowy ustnej nie doszło.

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym (dalej jako „u.d.p.”) doradcy podatkowi ponoszą odpowiedzialność dyscyplinarną za niewykonanie lub nienależyte wykonanie obowiązków zawodowych określonych prawem oraz za czyny sprzeczne z zasadami etyki zawodowej.

Doradca podatkowy jako członek Krajowej Izby Doradców Podatkowych – samorządu zawodowego doradców podatkowych, jest obowiązany dążyć do zachowania wysokiego poziomu wiedzy i umiejętności w zakresie doradztwa podatkowego, jak i do zachowania należytej staranności w kontaktach z klientem. Znalazło to również odzwierciedlenie w Zasadach Etyki Doradców Podatkowych w art. 4 ust. 1, który nakłada na Doradców Podatkowych obowiązek wykonywania czynności zawodowych według najlepszej woli i wiedzy, w sposób rzetelny, z zachowaniem należytej staranności.

Kluczowym dla niniejszego orzeczenia zagadnieniem, był moment popełnienia deliktu przy zawieraniu umowy. Sąd w sposób bezsporny ustalił, że do zawarcia umowy pomiędzy obwinionym i pokrzywdzoną doszło już w 2006 roku i tylko wtedy mogło dojść do złamania zapisów art. 36 pkt. 1 u.d.p. w związku z art.11 ust.1 ZEDP. Skoro do popełnienia deliktu dyscyplinarnego doszło w 2006 roku to zgodnie z art. 76 u.d.p. ust. 1 nie można wszcząć postępowania dyscyplinarnego, jeżeli od chwili ujawnienia czynu upłynął rok lub od chwili popełnienia czynu upłynęły 3 lata. Natomiast stosownie do treści art. 17 pkt. 6 k.p.k. w zw. z art. 79 u.d.p. nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy nastąpiło przedawnienie karalności. Wobec upływu terminów określonych w art. 79 u.d.p. orzeczono jak w sentencji. Skarga na doradcę podatkowego sformułowana przez pokrzywdzoną wpłynęła do rzecznika po upływie terminu przedawnienia karalności.

Jeśli chodzi o problematykę pactum de quota litis, to choć we wniosku o ukaranie i jego uzasadnieniu pojawiła się ta kwestia, między innymi poprzez przywołanie art.11 ust.3 ZEDP to nie został sformułowany w tym zakresie zarzut, z tego też powodu Sąd nie zajął w tej sprawie stanowiska.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji.